

ЯРОСЛАВ ВАЙС

КОЙТО СЕ СМЕЕ ПОСЛЕДЕН

Превод от чешки: Матилда Бераха-Теофилова, 1988

chitanka.info

В съблекалнята беше по-топло, отколкото в коридорите. Отначало сухата, пропита от аромата на емулсии за масаж топлина беше приятна. Но само след няколко минути Наталия започна да диша тежко. Тя огледа помещението. Между вратата към банята и големия тъмен еcran откри табло с няколко копчета. Стана от малкото твърдо и неудобно кресло, пресече стаята и се опита да разбере с кое от тях се изключва отоплението.

Дребният, слаб мъж, чиято глава беше неестествено голяма за фигурата му, запремига и с неочеквано дебел глас каза:

— Тъкмо си мислех, че можем да пуснем телевизора. За да разберем кога ще свърши мачтът.

И челото на дребния мъж беше малко по-голямо, отколкото подхождаше на главата му. То достигаше чак до темето и по него лъщяха капки пот.

Наталия сви рамене.

— Защо не?

— Второто копче отляво на горния ред — каза човечето.

За да му достави удоволствие, тя завъртя второто копче отляво на горния ред. В ухаещия на ментол задух нахълтаха двадесет хиляди ликуващи гласа. Така и не можа да открие копчето, с което се изключва отоплението. Примирена погледна светналия еcran и се върна в креслото.

— Форти, фифти^[1] — каза с механичния си глас съдията автомат. Той стоеше на тънките си като на паяк крака до самата мрежа и стрелкаше наоколо с лазерните си очи. Нито едно движение на хората и предметите на корта не можеше да му убегне.

— Спокойствие, моля — каза автоматът.

Ревът премина в ръкопляскания, а ръкоплясканията — в тишина.

Наталия си помисли, че може би познава плешивото човече, но не си спомняше откъде. Беше го забелязала в клуба на спортния център, питаше за съблекалнята на Джон Хартъл и много лесно разбра къде е. Наталия остави всичко и тръгна след него. То я доведе чак дотук и сега двамата седяха и чакаха шампиона.

Обърна се към екрана. За тенисист Джон Хартъл беше много висок и добре сложен. На главата си носеше голяма каска с изрисувана змия, която бълва огън. Върху плещите му имаше огромни нарамници от лека броня. Такава броня обгръщаше и гръденния му кош, корема и

бедрата. На мищите и на прасците си носеше еластични предпазители, а на ръцете — ръкавици, които наподобяваха големи сфери. Върху всичко това имаше надпис Scientilic и JCM. Същите думи бяха изписани и през средата на матовочерната му ракета.

Той стоеше на задната линия и краката му в бронирани обувки бяха здраво заклинени в блоковете, от които биеше сервис. Той на два пъти удари топката в земята. Грохотът, с който тежкото и еластично кълбо се стоварваше върху стоманената повърхност на тенис корта, възбуди страстния възглас на тълпата.

— Спокойствие, моля — каза автоматът.

Мършавото човече изплези леко езика си и го прехапа, сякаш се боеше, че ще се пълзне в гърлото му и ще го задуши. Наталия се опита да направи като него. Беше кошмарно.

Топката литна високо над главата на Хартъл. Ракетата му описа кръг във въздуха и в момента, в който изпрати топката през мрежата, се чу лек гръм. След частици от секундата повърхността на корта прокънтя. Забавеното повторение на екрана тутакси показва това, което стана по-нататък.

Топката отскочи от стоманения под и преди играчът на отсрешната страна да реагира, избухна точно между двете му ключици. На тренинговата мишена това попадение е обозначено с единадесет точки. Най-високата оценка след тая, която се дава за прям удар в сърцето.

Експлозията вдигна мъжа във въздуха. Ракетата изхвръкна от ръката му нагоре към покрива на залата. Наталия инстинктивно се сви.

Играчът удари гърба си с жълтата броня в предпазната стена отвъд задната линия, свлече се бавно по нея и се просна неподвижен на пода.

— Уан, ту, три, фор, файв, сикс, севън^[2] — броеше автоматът.

Дъхът на двадесетте хиляди зрители секна, настана пълна тишина. Ракетата се спусна от покрива и падна с трясък на пътечката между седалките.

Мъжът в жълтата броня се надигна на ръцете си. Изглеждаше, че все още има малко сили и ще успее да се изправи или поне да застане на колене, за да продължи състезанието.

— Ейт, найн^[3] — броеше автоматът.

Потта по челото на човечето се събра в две струйки, които си търсеха път през веждите му. На Наталия това ѝ се стори противно. Хората не трябва да се потят, когато гледат телевизия.

— Ще свърши, ще свърши на място — шепнеше човечето, — чисто есо^[4].

Ръцете на мъжа се огънаха и жълтата броня изтрещя върху стоманения под. От орела, който я украсяваше, остана само частица от ноктите.

— Тен^[5] — каза автоматът. — Спокойствие, моля.

Двадесетте хиляди души се разкрешяха. Двама служители дотичаха с носилка до тялото, проснато на земята. Трети бързо започна да трие с мокра гъба мястото, където преди това беше главата.

Човечето въздъхна с облекчение и избърса с опакото на ръката потта от челото си.

— Ако не е свършил на място, до довечера непременно ще издъхне — каза то, жадно за удоволствия.

— Гейм, сет, мач за Хартъл — обяви автоматът с доста по-висок глас. Неговата честота се приближаваше до границата на ултразвук.

— В третия сет Джон Хартъл победи Сам Хоукинс с ка̀о^[6].

— Джон е ас! — каза човечето и сияещо погледна Наталия.

Тя също го гледаше и мълчеше. Беше ѝ смешен. Сега вече знаеше със сигурност, че ѝ се беше сторил познат само защото е толкова посредствен. Всеки ден тя среща по пет хиляди като него из галерииите на града. Мостра без стойност.

— Винаги е бил ас — говореше човечето. — Още от малък. Когато баща му го доведе за пръв път на кортовете, разбрах, че в това хлапе има нещо. По очите му личеше.

Наталия се надигна от твърдото кресло и се протегна. Беше се схванала.

— Мога ли да изключка телевизора? — попита.

— Беше ей такъв дребосък — и човечето посочи някъде над земята.

— Е, ще го изключка — каза Наталия. Човечето я изгледа изумено и сви рамене.

Тя стигна до таблото точно когато камерата показваше детайл — Джон Хартъл до стола, през който бе прехвърлена голяма хавлиена кърпа, изцапана с ивици от кръв. Както на всичко останало и на нея бе

изписано Scientilic и JCM. Джон Хартъл беше свалил каската си. Имаше продълговато лице с прав нос и тъмна, мека коса, която сега беше слепена от пот. Кафеникавите му очи бяха тесни и равнодушни. Целият той изглеждаше равнодушен, сякаш това, което се разиграваше около него, изобщо не го засягаше. Все още не бе свалил ръкавиците си с надпис Scientilic и JCM. Наталия се учудваше, че този надпис го няма и на челото му.

— Хайде, изключете го — изръмжа човечето и отривисто се опря на облегалката. — Вие сте асистентка от антидопинговия контрол, нали? — каза после, без да я погледне.

— Не — отвърна Наталия.

По пътя към съблекалнята Джон Хартъл вдигна ръка към тила си и отлепи апаратата. Никога не го сваляше при корта, както правеха мнозина играчи. Той искаше да остава съсредоточен и в минутите след състезанието, а апаратът му даваше възможност да бъде безучастен към всичко наоколо.

Сега ревът на зрителите и неприятното свистене на ултразвука станаха много по-гръмки, отколкото долу, под трибуните. Сякаш бе извадил от ушите си восьчни заглушители. Мъчителното свистене на ултразвука се усиливало.

Джон Хартъл се обърна към младежа, на чието сако бе защита значката на Федерацията за модерен тенис. Той беше секретар на тукашната „Гран при“ и след всяко състезание съпровождаше победителя до съблекалнята.

— Защо оставяте ултразвука да гърми така? Младежът се усмихна любезно.

— Разбира се... би било по-добре, ако... Само че така караме хората по-скоро да напуснат, за да влязат следващите. А и побоищата стават едва навън.

— Хм — кимна Джон Хартъл. — Още едно чудесно изобретение. Скоро на света вместо хора ще има само изобретения.

— Моля? — Изглежда, младежът не го беше разbral.

— Нищо. Дойде ли вече известие от болницата за състоянието на Хоукинс?

— Ударът беше изключителен, господин Хартъл. Такова нещо може да се види само по телевизията. Обзалагам се, че ще бъде провъзгласен за Удар на годината.

— Какво е състоянието на Хоукинс? — прекъсна го Джон Хартъл.

— Доколкото зная, още не са се обадили от болницата. По правило звънят едва когато се потвърди смъртта на мозъка. Но ако искате, ще се опитам да ви осигура редовна информация.

— Искам. Ще бъда в съблекалнята си.

— Да. Ще уредя въпроса.

Младежът се поклони леко и показа с ръка бялата врата вдясно на коридора. После бързо се отдалечи.

Джон Хартъл натисна дръжката и влезе в съблекалнята.

— Здравей, Джон — каза слабото човече с несъразмерно голямата глава и протегна ръка.

— Добър ден — каза момичето с късата бяла престилка.

Джон премести чантата с ракетите в другата си ръка и стисна протегнатата десница.

— Добър ден — каза той, като гледаше момичето.

На пръв поглед не беше никаква красавица, но веднага правеше впечатление. Имаше малко екзотични тъмносини очи, почти черна коса, сресана гладко назад, и доста тъмна бенка на лявата буза. Не беше висока, нито много слаба, но привличаше с нещо.

— Вие сте от антидопинговия контрол, нали? — попита Джон.

— Само ще пийна нещо и веднага идвам с вас.

Устата ѝ беше голяма, а косата ѝ събуждаше желанието да се скриеш в нея.

— Не — отвърна тя. — Защо всички смятат, че съм от антидопинговия контрол?

— Фантастично го срази, Джон — намеси се човечето.

— Защото ако в съблекалнята те чака госпожица, облечена в престилка като вашата, значи най-вероятно е от антидопинговия контрол и иска да знае дали апаратът ми е пломбиран, а после ще ме накара да се изпикая в стъклена чаша. Искате ли да видите дали апаратът ми е пломбиран и да се изпикая в стъклена чаша?

Той разтвори дланта си и в нея лъсна черната, колкото голяма монета леща, която преди малко беше отлепил от тила си.

— Престилката ми я дадоха в кухнята. Събирам съдовете в ресторанта на клуба.

— И сте забравили тук няколко чинии?

Човечето се разсмя гръмко:

— Ясно, Джон, забравила си е тук съдинката.

Момичето поклати глава.

— Не. Трябва да измеря вашите биотокове и скоростта, с която се регенерират след затормозяването вследствие на крайното физическо натоварване.

— И това са ви го наредили в кухнята, докато сте вземали престиilkата.

— Пиша курсова работа на тази тема. А в ресторантa само припечелвам по нещо от време на време.

— Ясно. — И Джон потри палеца и показалеца си, намеквайки за пари.

Наталия кимна почти незабележимо. Но още по средата на движението започна да се изчервява.

— Не исках да кажа това — каза бързо Джон Хартъл. — И защо решихте да измерите тъкмо моите биотокове?

— Подходящ сте като тип. Редувате напрежението и отпускането, преминавате от една стресова ситуация в друга. Агресивен сте и сте здрав.

— Аха. Значи просто съм ваш тип.

Някой почука на вратата. Човечето старательно отвори. В съблекалнята влезе младежът със значката.

— В шоковата зала е, господин Хартъл. Голям кръвоизлив в гръденния кош. Фрактура на втория и третия прешлен, изглежда, е засегнат и гръбначният мозък. Все още не е дошъл в съзнание и не му дават повече от пет процента надежда.

— Чудесно — кимна Джон Хартъл.

Младежът се обърна към момичето.

— Какво правите тук? Доколкото зная, никой от персонала на ресторантa няма достъп до помещението на състезателите.

— Спокойствие, приятелю! — каза Джон Хартъл. — Госпожицата е от антидопинговия контрол и ме чака.

— Аз мислех... — Младежът се сепна смутен. — Извинете. Пардон.

И той се измъкна заднишком през вратата.

— Е, докъде бяхме стигнали? Дошли сте при мен, защото съм ваш тип, така ли?

— Мислите ли, че той ще умре?

— Кой? Хоукинс ли? По всяка вероятност да, пет процента надежда не са много. Но всеки, който излезе на корта, знае, че рискува. Или аз, или той, само единият може да спечели.

— Който дърдори за технически тенис, е лицемер — каза човечето. — Хората искат кръв. Искат да видят истински нокаути, а не никакви си трикове.

— Записвате ли си някъде хората, които убивате? — попита хапливо момичето. — Или си правите резки на ракетата?

— Защо непрекъснато говорите за убийство? Засега Хоукинс е жив. И вижте какво, маце, аз искам да печеля състезанията, разбирайте ли? Нито повече, нито по-малко. Това е важно за мен, защото така си вадя хляба. И понякога другият плаща. Да не мислите, че той излиза на корта, за да ме целуне за лека нощ? И той също иска да спечели, дори ако трябва да ме убие. Който се смее последен, той се смее най-добре, тази поговорка все още важи! Бъдете доволна, че стана така — какво щяхте да правите, ако той ме беше улучил? Какво щяхте да правите тогава? Чии биотокове щяхте да измервате?

Тя се усмихваше.

— Тогава щях да измеря биотоковете на Хоукинс — отвърна покъсно. — Нали ви казах, че съм тук само защото сте мой тип.

Джон Хартъл се обърна, бръкна в гардероба и извади огромна хавлиена кърпа. После бодро попита човечето:

— Какво правите сега, треньоре? Какво правихте през всичките години, откакто не сме се виждали? Няма ли да дойдете с мен и с госпожицата на вечеря, след като взема душ?

— Името ми е Наталия — каза момичето.

Стената създаваше впечатление, че се отваря направо към Всемира. Тя се простираше по цялата дължина на залата и откриваше изглед към безкрайния небесен простор с неподвижните точки на звездите. По нея блестяха планети и трепкаха светещите капки на изкуствени космически островчета и транспортни кораби. Ако човек се загледаше прекалено дълго, обземаше го чувството, че трябва да изчезне в пространството отвъд стената. Но залата беше на шестстотин метра под земята и зад стената имаше само два метра бетон и гранитна скала.

Бяха се нахранили вече. Сервитьорът изтика количката със съдовете, а друг им докара мъничък бар с напитки.

— Разказвайте още, треньоре — белите зъби на Джон Хартъл блеснаха в матовожълтата светлина. — Аз не си спомням много, тогава бях още малко момче. Няма ли да ви бъде скучно, Наталия? — обърна се той към момичето.

— Никак! Мога да го използвам за своята работа.

— За малко да забравя — засмя се Джон Хартъл.

— Винаги съм знаел, че то ти е в кръвта — каза човечето. — Още от началото. Още когато се упражняваше на стената, си личеше, че ще се научиш да побеждаваш. После почна да идваш при мен и да ме молиш: „Треньоре, дайте ми «Агресин», страшно ми трябва, предпишете ми го!“ А аз се смеех: „Още е рано“, но ти беше толкова сериозен и ми обясняваше, че щом застанеш пред стената, веднага си представяш, че насреща ти стои Макгрегъри, тогава той беше ас от световен мащаб, и се учиш да го ненавиждаш, та като започнеш да играеш, да можеш да го побеждаваш. Аз ти виках: „Момче, трудна работа е това, ти никога няма да го ненавиждаш, дори да гълташ по сто кила «Агресин» на ден.“ Защото ти го обичаше, знаех го, и искаше да бъдеш като него. Ти ме гледаше и в очите ти горяха пламъчета, които после угасваха от сълзите ти, а в ръцете си държеше тетрадка и в нея лепеше всичките му снимки и си записваше неговите резултати. После в очите ти отново се появяваха пламъчета, само че вече студени като леда от азот, който тогава се използваше вместо наркотик, и викаше, че ме ненавиждаш и че един ден ще ми пукнеш черепа с ракетата, а на мен ми беше ясно, че то е в кръвта ти и ще стигнеш далече.

Наталия се вгледа в очите на Джон. Те бяха тесни и въпреки усмивката му си оставаха студени. Нима някой можеше да прочете нещо в тях!

— Знаете ли, треньоре, аз все си мислех, че искате да ме изхвърлите от подготвителния курс. Всички останали ми се струваха по-добри от мен.

Човечето прекара длан по плешивата си глава и бавно отпи от чашата си.

— Е, що се отнася до техниката, ти не беше никакво чудо. Доста момчета можеха да те сложат в джоба си. Само че те не бяха така

упорити, а това е необходимо за всеки победител. И нямаха твоя късмет.

— Нима късметът е толкова важен? — попита Наталия.

— Както се случи, госпожице — каза човечето. — Джон имаше голям късмет. Може би и защото тогава не му предписах „Агресин“. Знаете ли, че всички момчета, които го гълтаха, днес гледат света през прозорчетата на лудницата или пък изобщо вече не го гледат? Пагубно разрастване на тъканта на хипоталамуса. Само че можеше ли тогава някой да предположи такова нещо? Всички се надвикуваха възторжено колко знаменито действува на играчите и че който го взема, е готов и душата си да остави на корта. Така и ставаше. Но при Джон никой не си послужи с евтини ефекти. Единственото, което направих тогава за него, беше, че още от началото му укрепвах химиотерапевтично нервните връзки. За апаратата това беше нужно. На добра карта заложихме тогава, нали, Джон?

— Аз си мислех, че по онова време още не е имало апарати — обърна се Наталия към Джон Хартъл. — Нали преди две-три години разрешиха да ги носят на турнирите.

— Преди три, госпожице — каза с басовия си глас човечето. — Тогава това беше само хрумване и апаратът се носеше като раница на гърба. Пък и, общо взето, не вършеше кой знае каква работа, само мъничко гъделичкаше под мозъчната кора. Нали знаете — инстинкти, желания, агресивност, на всичко се действува с различни апаратчета. А Джон имаше късмет, че навреме попадна на подходящо място, там, където се правят най-добрите неща.

— На седем години ме избраха за невропрограмата на International Calculating Machines — обясни Джон Хартъл.

— Като си спомня само — каза човечето, — беше на седем, но се държеше като светски лъв, почти се колебаех дали не трябва пръв да те поздравлявам. Но JCM е нещо чудесно, най-доброто, което можеше да срещнеш. Имаш ли договор и за додатък?

— Да — кимна Джон Хартъл. — За следващите пет години. Както върви, май ще остане при тях. Техният компютър страшно ми допада. И едва ли ще свикна с друг.

— Ще ти стискам палци — каза човечето. — Пет години — това са доста състезания.

— Много ще ми бъде неприятно, ако апаратът по някакъв начин се отрази на резултатите от измерванията — каза Наталия. — Съществува ли някаква взаимозависимост?

— Положително! — каза Джон Хартъл. — И сто на сто е предвидена в програмата на централния компютър. — Той седна поудобно и се загледа в Наталия. На нея за първи път й се стори, че Хартъл говори с увлечение. — Всъщност той само засилва мотивацията тридесет, а във върховите моменти — четиридесет пъти. И ускорява способността за преценка на ситуацията. Къде ти, Наталия, в спорта вече отдавна не играят роля само мускулите. Човек трябва да има и тук — и той почука с пръсти тила си.

— Възможно ли е изобщо да се играе без апарат?

— Да, ама на околийския шампионат на ветераните... Без него, тоест — без добър апарат, никой няма да влезе в компютъра. Имам предвид JCM или Хериберт, може би и Калус. И май това са всичките.

— Как е новата Вега? — попита човечето.

Джон Хартъл вдигна рамене.

— Излиза, че всъщност всичко зависи от това, кой какъв апарат носи на тила си — ухили се Наталия.

— И понеже лабораториите правят най-добри апарати за най-добрите играчи, това е съвсем справедливо — засмя се Джон.

— Чувах, че Вега е много добра — каза човечето. Наталия с любопитство се наклони напред.

— Само на състезания ли носите апаратът? Сега с него ли сте?

— Не. Но мога да го сложа. — Джон Хартъл бръкна в джобчето на ризата си и извади малката черна леща. С два пръста я залепи на тила си. — Готово!

— Сега в три сета ще сразите и треньора, и мен — каза Наталия.

Джон оставил празната чаша на масата. Отпрати сервитьора, който бързо се беше приближил.

— Какво ви интересува, треньоре? Кой ви е наел? Или вие лично искате нещо?

— Аз ли? — смути се човечето.

— Само не се стеснявайте. Все пак искате нещо от мен, няма значение дали сам сте го измислили, или Вега. На кого е тази фирма?

— Не зная, Джон — каза човечето. — И нищо не искам от теб. Просто по една случайност се озовах в този град точно когато играеш

тук, и си рекох, че мога да те видя. Нищо повече.

— Така ли, треньоре? — намръщи се иронично Джон Хартъл. — Наистина ли мислите, че някой ще се хване на вашата въдица? Дванайсет години нито веднъж не дойдохте при мен, нито ми писахте, нито пък се обадихте по телефона и изведнъж се появявате в съблекалнята ми и искате да ми съмъкнете апаратата, както се бели яйце. Тъкмо на вас ли някой ще повярва, че правите нещо от чист сантиментализъм. И така, какво искате? Пари? Или ще си ги получите от ония, когато подпиша договор с Вега?

Човечето объркано се озърна из празния ресторант. После спря поглед върху Наталия:

— Госпожице, аз наистина не искам нищо от него.

Тя се обърна и се загледа в космическата стена. Стори й се леко помръкнала. Сякаш звездите сега бяха по-малко.

— Ако се срамувате да го кажете пред нея, можем спокойно да излезем за минутка. Дамата сигурно ще ни извини. — И Джон Хартъл стана. — Ще ме намерите при телефона.

— Ти си негодник, Джон Хартъл. Все същият жалък, мръсен негодник, какъвто си бил открай време.

Шампионът леко се усмихна:

— Че нали вие винаги ме учехте да бъда такъв! Да бъда супров и към себе си, и главно — към другите. Иначе не можело да се побеждава.

Той тръгна към вратата.

Човечето в креслото не се и помръдна. Сякаш тук бе само неговото тяло, докато мисълта му блуждаеше пет етажа по-нагоре. Това продължи може би само една минута, но като че беше цяла вечност. Най-сетне той бавно вдигна ръка и потърка брадата си. В тишината се чу как наболите косми изскриптяха.

— Негодник е — каза. — Негодник със златна ръка.

— Може би за всичко е виновен апаратът — каза Наталия. — Веднага щом го сложи, се нахвърли върху вас.

— Може би, момиченце. Но само отчасти. Познавах го още когато беше ей такъв дребосък — и той показа с ръка. — Трябваше да очаквам това.

Те седяха един срещу друг и дълго мълчаха. Накрая Наталия попита:

— Какво имахте предвид, когато споменахте за пламъчетата в очите му?

— Никакви пламъчета няма и никога не е имало. Само дрънках така.

Човечето рязко се надигна и с две бързи крачки се отдалечи от масата. Все така рязко то спря, обърна се, сякаш искаше да добави нещо, но размисли и само махна с ръка.

Наталия гледаше подир него как се качва по стълбите към коридора с асансьорите и едва когато изчезна, разбра, че междувременно звездите, планетите и корабите на космическата стена бяха уgasнали. Останало бе само лъскавото черно стъкло.

Кабината литна нагоре. Зад прозрачните ѝ стени се мяркаха ивиците, които отбелязваха етажите под земята. Когато асансьорът наближи повърхността, скоростта му почна да намалява.

— Знаете ли какво? Ще отидем на разходка. Чак горе — обърна се Джон към Наталия.

— Но това е много скъпо!

Той сви рамене.

— Тенис клубът плаща.

— Чудесно си живеете, щом като всичко ви плаща тенис клубът. В този град съм вече трета година и само веднъж съм била горе. С група.

— Значи сте съгласна — и той натисна копчето. Асансьорът отново започна да набира скорост. След миг той се изгуби в пояса от смог, който достигаше почти до половината от височината на града. В анатомичните кресла претоварването от бързото изкачване едва се усещаше.

— Защо направихте този спектакъл след вечерята? — попита Наталия. — Ако можах да разбера нещо от него, то е, че не само сте евентуален убиец, но и грубиян. Какво ви е направил?

— Тренъорът ли? Какво ми е направил тренъорът! — Джон Хартъл прихна да се смее. — Този мошеник и лъжец?

Тя вдигна рамене.

— Във всеки случай научил ви е на единственото нещо, което умеете да правите. Да играете тенис.

— Това е вярно, започнах при него. Просто живеех в града, където той имаше школа по тенис. Но нищо повече. И ако наистина съм научил нещо от него, това е да ненавиждам. Ах, как исках да го убия! Не в състезание, а просто така. Да го причакам някъде и да го фрасна по главата. И да не мислите, че само аз го исках? Знаете ли колко момчета довърши той със своите илачи? Раздаваше хапчета и инжекции, съставяше контролни групи и следеше от кое ще има резултат и от кое няма да има. За него начинаещите бяха най-доброят опитен материал. Когато новият препарат вдъхваше надежда, веднага го предписваше на някоя изгряваща звезда. „Агресинът“ беше един от многото. Но най-лошото бе, че никой не му пречеше, татковците приемаха неговите илачи като залог за бъдеща слава, за пари, ако случайно излезе нещо от синовете им. Сега казва, че са ме избрали за невропограмата. А всъщност ме продаде като опитно зайче! За три тренировъчни бокса! А баща ми кимаше, само дето не си проби гръденния кош с брадата.

Наталия протегна ръка към него.

— Може би трябва да почна да ви съжалявам.

— Или пък намеците му за Вега. Прозрачни са като това стъкло. Пратили са го при мен и са му обещали някаква комисиона, за да ме уговори. А за пари той е готов да иде чак на края на света.

Кабината изхвърча над горния предел на смоговия пояс. Мъждивият синьо-черен нощен небосклон изглеждаше като беден роднина на своето подземно стъклено копие. Наталия помилва Джон Хартъл по тъмната коса. После ръката и се спря.

— Мога ли?

Той се засмя и леко кимна.

Тя докосна черната леща под косата му, дръпна я внимателно и я допря до тила си. Лещата залепна за кожата ѝ като магнит за стоманена плоча.

В първия миг остра болка прониза цялото ѝ тяло. Но това продължи само частица от секундата. После болката се превърна в копнеж, който тя не можеше, а и не искаше да надмогне. Той пулсираше във вените вместо кръв и проникваше и в най-тънките ѝ капиляри. Просмукваше се във въздуха, който тя дишаше, пропълзяваше по гръбначния стълб чак до мозъка.

Асансьорът спря. Бяха горе, на покрива на града, две хиляди и петстотин метра над земята и хиляда метра над смоговия пояс.

Джон хвана Наталия за ръката и я изведе от кабината. Малката вратичка в началото ги спря за миг, но после се отвори и ги пропусна в градината, където нямаше друго освен тях и нощта.

Газеха по гъстата трева и се провираха между дърветата, чиито корони само предугаждаха в мрака.

Под едно от тях се любиха.

Наталия се взираше нагоре. Сред редкия листак просветваха малките замъглени точки на звездите. Те бяха толкова действителни, че тя протегна ръка, за да ги докосне. Но бяха много по-далече от Джон.

Тя се притисна до него. Хвана ръката му и я придвижи по тялото си нагоре, към шията, и там я остави да рови в косите ѝ.

— Джон, те ще те убият — прошепна тя. — Все едно, в края на краишата ще те убият.

Той се надигна на лакти и я погледна. Наталия търсеше в очите му топли пламъчета, но вместо тях изведнъж блесна мълния и тя пропадна в гъста студена тъмнина.

Джон Хартъл имаше чувството, че някой е залепил клепачите му и ги е затиснал с каменни блокове. Ако можеше, щеше да се помъчи да отвори очите си с ръце. Но нямаше сили дори да помръдне. Лежеше отмаял на тревата и студеният вятър пронизваше голото му тяло.

— Какво става с нея? — попита някой.

— В безсъзнание е — отвърна друг.

— А Голем^[7]? — пак попита първият.

— И той. Но за по- сигурно го държа под тока. Няма да си помръдне и кутрето.

— Какво да правим с нея?

— Да я свалим долу, а? — предложи вторият глас. Джон Хартъл напрегна всичките си мускули. Имаше чувството, че вдига целия град. Когато успя да се откъсне от земята, отвори очи.

Мъжът в черен комбинезон, който стоеше до него, се сливаше с нощта. Другият тъкмо се изправяше с момичето в ръце. После изчезна с него в мрака.

— Какво... — извика Джон. — Къде я...

Мъжът в черно го погледна само за миг.

— Ще я изгоним от резервата, господин Хартъл — каза накрая с въздишка той. — Разберете, като играч, поканен на „Гран при“, вие, естествено, имате право да бъдете тук, но тя не. Съжалявам, но трябва да я изхвърлим.

Наоколо беше тихо, тревата ухаеше.

— Не се бойте, господин Хартъл. Безболезнено е. Дори да се съвземе, преди да премине през смоговия пояс, тя отново ще заспи като ангелче. Казват, че това действува подобно на райски газ.

Джон се опита да стане, но не успя, само леко се надигна на ръцете си. „Така се мъчеше да стане Сам Хоукинс“ — помисли си той. Но това беше на корта и на състезание и двамата знаеха какво може да им се случи.

— Защо го направихте? — попита той с усилие.

— Получихме съобщение. По всяка вероятност момичето работи за Вега, господин Хартъл. Разбирате ли, искала е просто да ви подмами. Това е стар номер, господин Хартъл. Знаете ли колко събития от световно значение са започвали между женски бедра? За щастие вашият пръв треньор навреме е разбрал и веднага уведоми фирмата.

Джон мислеше за Хоукинс, за безмълвното напрежение, с което той се опитваше да се вдигне от земята. Как искаше сега да се изправи поне на колене, после вече ще сграбчи този тук за врата.

— В асансьора чака секретарят на „Гран при“. Да ви кажа право, днес следобед бяхте великолепен...

Джон се хвърли напред. Сграбчи слабата шия с голяма адамова ябълка и я стисна. По средата на хватката пръстите му се отпуснаха. В гърба му се забиха хиляди малки иглици. Отново се свлече на тревата.

— Видя ли го Голем? — обади се другият глас. — Отпървом се прави, че едва диша, а после се нахвърля върху теб. Дали носи на тила си оня свой шем^[8]? Казват, че някои дори спят с него.

Мъжът се наведе и взе да опипва под косите на Джон.

— Няма го. И откъде събра толкова сила? Юначетата с такива апаратчета ги бива много, само оная машинка да е на тила им. — Той се изправи, разтри врата си и преглътна два пъти на сухо. — Вече съм наред.

— Ами тогава най-добре е да вземем младия и да го пратим на фирмата — каза другият. — Трябва да го приведат във форма, утре ще играе на финала.

Когато извиваха ръката му, за да му навлекат ризата, Джон слабо изохка. Двамата го хванаха под мишниците и го поведоха към асансьора. Преди вратите му да се затворят, някъде на другия край на покрива изграчи пробуждаща се птица. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш се смееше.

- [1] Четиридесет, петдесет (англ.). Б.пр. ↑
- [2] Едно, две, три, четири, пет, шест, седем (англ.). Б.пр. ↑
- [3] Осем, девет (англ.). Б.пр. ↑
- [4] Победа от първи удар (англ.). Б.пр. ↑
- [5] Десет (англ.). Б.пр. ↑
- [6] Нокаут (англ.). Б. пр. ↑
- [7] Голем — от пражката еврейска мистика — изкуствен глинен човек, съживяван със словесна магия. Б.пр. ↑
- [8] Табелка с име, с която е бил съживяван Голем. Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.